

T.C. M. M.
CUMHURİYET HALK PARTİSİ
Grup Başkanlığı
Tarih: 25.11.2025
Sayı: 1516

10/3441

25.11.2025

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Kadına yönelik şiddet, Türkiye’de yıllardır varlığını sürdüren ve giderek derinleşen bir insan hakları sorunu olarak karşımızda durmaktadır. Adalet mekanizmasındaki çöküş, yapısal sorunlar ve topluma dayatılan ideoloji kadına yönelik şiddeti ve kadın cinayetlerini artırmaktadır. Bu nedenle kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetlerinin önüne geçilmesi için gerekli önlemlerin alınması hususunda Anayasa’nın 98. ve TBMM İçtüzüğü’nün 104 ve 105. maddeleri gereğince bir Meclis Araştırması açılmasını arz ve teklif ederiz.

Ayça TAŞKENT

Sakarya Milletvekili

Semra Dincer
Ankara Mv

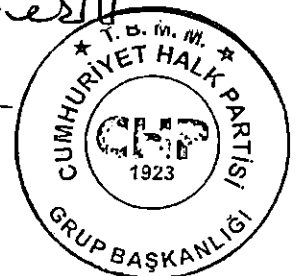
Turan Taskin Özer
İstanbul Mv

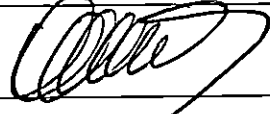
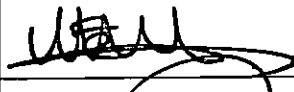
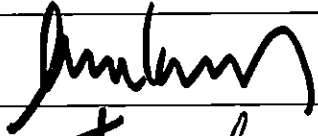
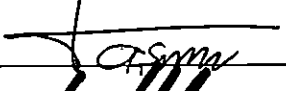
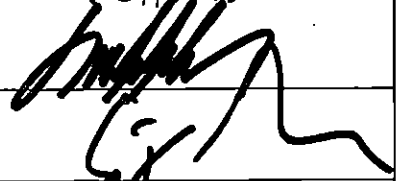
Hasan Öztürk
Bursa Milletvekili

Aysu BANKOĞLU
Bartın Mv.

Murat GAN
Samsun Mv

Tarkan Eter
İstanbul Milletvekili

VEKİL ADI	SEÇİM BÖLGESİ	İMZA
Orhan SARILAL	Bursa	
Sibel Sürmez	Trabzon	S. SÜRMER
Mustafa Erdem	Antalya	
Dr. İlhani Özcan Ateş	Tekirdağ	
Melih Merik	Gaziantep	
Türker Ateş	Bolu	
Erin Kırakcı	Aydın	
Deniz Yuvazyılmaz	Zonguldak	
Ednan Arslan	İzmir	
Aliye Çeşer	Antalya	
Gamze Zengin	Ankara	
Cenk Uzun	Muğla	
Sözün Demirel	Diğ	
İsmet Özale	İzmir	

GEREKÇE

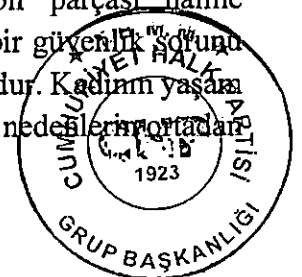
Kadına yönelik şiddet, Türkiye’de yıllardır varlığını sürdüren ve giderek derinleşen bir insan hakları sorunu olarak karşımızda durmaktadır. Şiddetin boyutlarını anlamak için dahi resmî kurumların düzenli ve şeffaf veri yayımlamaması, temel bir yapısal sorunu görünür kılmaktadır. Devlet kurumlarının sunmadığı verilerin yerini, ancak sivil toplum kuruluşlarının tuttuğu kayıtlar doldurmaktadır. Bu kayıtlara göre yalnızca 2025 yılı içerisinde 400’den fazla kadın öldürülmüştür. Bu vahim tablo, mevcut politikaların kadınların yaşam hakkını korumakta yetersiz kaldığını açıkça göstermektedir.

Yürürlükte olan 6284 sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun, kâğıt üzerinde güçlü bir yasal çerçeve sunmasına rağmen, uygulamada ciddi aksamalar yaşanmaktadır. Uzaklaştırma ve koruma kararlarının zamanında uygulanmaması, tedbir kararlarının izlenmesi için hayati önemde olan elektronik kelepçe kapasitesinin sınırlı kalması gibi sorunlar kadınların korunmasız bırakılmasına neden olmaktadır. Uygulama ve mevzuat arasındaki bu uyumsuzluk, şiddet döngüsünü kırmak yerine güçlendirmekte, yasal kurumlara olan güveni zayıflatmaktadır. Örneğin; 2024 yılının ilk 10 ayında öldürülen 274 kadının 32’si koruma altındayken öldürülmüştür.

Adli süreçlerde karşılaşılan cezasızlık uygulamaları da şiddetin yaygınlaşmasında önemli bir etkidir. İyi hâl ve tahrik indirimleri, faillerin cezasının azaltılmasıyla sonuçlanmakta ve toplumsal algıda şiddetin meşrulaştırılmasına zemin hazırlamaktadır. Kadınların şikayet süreçlerinde yalnız bırakılması, delil toplamada yaşanan gecikmeler ve şüpheli kadın ölümlerinde etkin soruşturma yürütülmemesi, adalet mekanizmasının işleyişine dair ciddi soru işaretleri doğurmaktadır.

Ayrıca Türkiye’nin İstanbul Sözleşmesi’nden çekilmesi, kurumlar arası koordinasyonun zayıflamasına, toplumsal cinsiyet eşitliği ilkesinin siyasal alanda geri plana itilmesine ve şiddetle mücadelede bütüncül politikaların sekteye uğramasına neden olmuştur. Bu geri adımın etkileri hem uygulama alanında hem de toplumsal algıda hissedilmektedir. Kadınların yaşam hakkının korunması, uluslararası yükümlülüklerimizin gereği olduğu gibi, anayasal bir zorunluluktur.

Kadına yönelik şiddetin sürekliliği, yalnızca bireysel suçlar veya münferit vakalar olarak ele alınamayacak kadar geniş bir toplumsal arka plana sahiptir. Şiddetin bu denli yaygın ve kalıcı olmasının temel nedeni, toplumsal cinsiyet eşitsizliğini yeniden üreten yapısal mekanizmaların varlığıdır. Ekonomik bağımlılık, güvencesiz çalışma koşulları, bakım yükünün kadınların üzerine bırakılması, siyasette ve karar alma mekanizmalarında kadınların temsiliinin düşük olması, eğitimde toplumsal cinsiyet kalıplarının yeniden üretilmesi gibi faktörler, kadınların hayatın her alanında ikincilleştirilmesine yol açmaktadır. Devlet politikalarının toplumsal cinsiyet eşitliği perspektifinden uzaklaşması, bu yapısal eşitsizlikleri daha da derinleştirmekte ve şiddeti toplumsal düzenin neredeyse “normal” bir parçası hâline getirmektedir. Bu nedenle kadına yönelik şiddet, yalnızca faillerle sınırlı bir güvenlik sorunu değil, bütüncül kamusal politikalarla ele alınması gereken bir sistem sorunudur. Kadınların yaşam hakkının korunması ancak şiddeti üreten ekonomik, kültürel ve siyasal kök nedenlerin ortadan

kaldırılmasıyla mümkündür. Bu da ancak devletin tüm kurumlarının eşitlikçi yaklaşımı benimsemesi, toplumsal cinsiyet adaletini merkezine alan bir kamu politikası oluşturması ve bu politikaların tüm yurttta uygulanmasını sağlayacak güçlü denetim mekanizmalarının kurulmasıyla sağlanabilir.

Tüm bu nedenlerle, kadına yönelik şiddetin nedenlerini, boyutlarını, kurumlar arası koordinasyondaki eksiklikleri, uygulamadaki aksaklıkları ve çözüm yollarını kapsamlı biçimde incelemek amacıyla bir Meclis Araştırması açılması zorunludur. Bu araştırma, kadınların yaşam hakkını güvence altına almak, iktidarın mekanizmalarının hesap verebilirliğini artırmak ve toplumsal cinsiyet eşitliğini güçlendirmek için hayati önemdedir.

Bu bağlamda, kadına yönelik şiddetin tüm nedenlerini tespit etmek, sosyal devlet anlayışı çerçevesinde kamusal çözümler üretmek ve bu soruna ilişkin etkin sosyal politikalar oluşturmak amacıyla Anayasa'nın 98. ve TBMM İçtüzüğü'nün 104. ve 105. maddeleri gereğince bir Meclis Araştırması açılmasını arz ve teklif ederiz.

